No. 16.

VLISSINGSCHE COURANT.

Maandag 6 Februarij.

De uitgave dezer Courant geschiedt geregeld driemaal per week. De prijs van het abonnement is voor drie maanden f 2,25, en franco per post f 2,50. Advertentien worden geplaatst à 20 Ct. de regel, uitgezonderd Huwelijks-, Geboorte- en Doodberigten, waarvan de prijs van 1 tot 6 regels f 1,20 is, en voor elke regel daarboven 20 Ct., behalve 35 Ct. zegelregt voor iedere plaatsing. Men abonneert zich bij alle Boekhandelaren en Postdirecteuren in het Rijk. Brieven franco.

INGEZONDEN STUKKEN.

De Goessche Courant.

Wij moeten dit blad dankzeggen daarvoor, dat het wel zijne meening heeft willen uitbrengen, omtrent de oorzaak van hetgeen zij noemt eenen *veranderden toon*, welke zich in den laatsten tijd in de artikels der *Vlissingsche Courant* deed opmerken.

Zij schrijft dit toe aan *verandering van overtuiging* onzerzijds; terwijl wij nogtans meermalen met ronde en duidelijke woorden gezegd hebben, welke oorzaken zich opdeden, welke redenen ons bewogen, om gunstiger over de bedoelingen, de pogingen en handelingen der tegenwoordige Ministers te denken, om aan Hen meer vertrouwen, en, waar het kan, meer ondersteuning in hun pogen te schenken, dan waartoe een regtschapen burger en goed vaderlander, in een vroeger tijdperk, met mogelijkheid, vrijheid vinden kon.

Onze overtuiging was dan niet veranderd; maar de zaken, de handelingen, welke zich *van buiten* aan ons vertoonden, waren veranderd; en om daaronder maar éene gewigtige zaak te noemen, wij bespeurden, dat die ongelukkige voorliefde, die onvergefelijke vrees, voor de bezitters van groote rijkdommen in onzen Staat, had opgehouden, welke vroeger oorzaak geworden is van die rampzalige ongelijke verdeeling der belastingen, waardoor zoovele rijken nog steeds rijker, zoo vele mingegoeden dood arm zijn geworden, en om welke ongelijkheid (1) geheel op te heffen er nog zooveel te verrigten overblijft.

Konden wij het helpen, dat de aanblik van eene zoo algemeen toenemende armoede en ellende, van de zorgen en angsten van zoovele medeburgers, welke eertijds, ten gevolge hunner vlijt en van het goede bestuur hunner zaken, zich onder de geachte, gezeten burgers gerangschikt zagen, en nu te vergeefs het schier onmogelijke beproeven, om zich op dat standpunt te handhaven, met elk jaar, met elke maand, met iedere week gedwongen wordende, eene sport lager af te dalen naar de treurige diepte der behoeftigheid, aan welke zoo bijna onafscheidelijk het gemis der achting van het algemeen verbonden is; dat die aanblik, zeggen wij, onophoudelijk vernieuwd, ons smartelijk aandeed, en naar middelen van redding deed omzien.

Konden wij het helpen, dat wij, bij de overtuiging van den heilloozen invloed, dien dit ontzien en bevoorregten der gegoeden in den lande reeds zoo lang op het lot van het talrijkste gedeelte der natie uitoefende, sympathiën in ons voelden opgewekt voor mannen, welke eindelijk toonden mede dit maatschappelijke kwaad in te zien, en pogingen te willen aanwenden, om het te herstellen?

Konden wij het helpen, dat het ons éene treurige gewaarwording veroorzaakte, bladen, welke steeds tot leus voerden de zucht voor het algemeene welzijn, de liefde voor het volk, de begeerte om hetzelve te verligten en te sparen, zich aanstonds op het krachtigste te zien verzetten tegen pogingen, om de verminderde staatsinkomsten op het benoodigde peil terug te brengen op eene wijze, welke den mingegoeden, den behoeftigen niet treffen zou?

Konden wij het helpen, dat wij vreesden, bij het behalen der overwinning door deze kampvechters, en bij het onmogelijke, om, zonder schromelijke onregtvaardigheid jegens weinigen, zonder noodzakelijke openbare werken na te laten, en zonder nog eene nieuwe broodelooze en ledigloopende bevolking op zich zelve te schoppen, zoo veel te bezuinigen, dat er gegronde hoop zou kunnen bestaan, om de ondervonden wordende belangrijke vermindering in de openbare inkomsten te dekken; dat wij *vreesden*, zeggen wij, dat, mogten de Ministers hier eene nederlaag lijden, alweder het oude heillooze middel van schuldvermeerdering, of het niet minder heillooze van verhooging der belastingen *op het algemeen* drukkende, zou moeten worden te baat genomen.

Konden wij het helpen, dat wij niet maar alleen van de zijde dier bladen, maar ook nog van elders gewigtige tegenstand te gemoet zagen, zoodra er sprake zou komen, om in ons goede Nederland iedereen in billijke evenredigheid van het bedrag zijner inkomsten in de algemeene lasten te doen dragen; en dat wij daardoor tot de innige overtuiging geraakten, dat het voor ieder, wien het ernst is, het belang des geheelen volks, van de gansche maatschappij voor te staan en te bevorderen, pligt werd, de mannen die men overtuigd geworden is, den weg van billijkheid en regt te willen bewandelen, met alle kracht te ondersteunen tegen dezulken, die, door welke beweegredenen dan ook geleid, zich tegen het bereiken van die oogmerken toonen te willen verzetten?

Konden wij het eindelijk helpen, dat deze onze overtuiging, deze onze gevoelens opmerkzaamheid vonden, en zou het ons, of zou het zelfs der Regering tot verwijt kunnen strekken, dat een blad, hetwelk men zegt, onder haren invloed altans geschreven te worden, overeenkomst van inzigten en bedoelingen bij ons aantreffende, van onze redeneringen en vertoogen gebruik maakte, om er de zijne mede te ondersteunen?

Als een lafaard, als een onwaardige voor onszelven, zouden wij ons beschouwen, uit vrees van voor ministerieel of eer- of baatzuchtig te worden gehouden, niet rondborstig, niet krachtdadig te durven spreken en handelen, ook in het belang der regering, waar onze overtuiging ons zegt, dat de tijd daartoe gekomen is.

Miskenning verwachten wij alleen van hen, die niet regtvaardig oordeelen *kunnen* of *willen*; en alle anderen *mogen* ons uit onze werken oordeelen. Wij vreezen *dat* oordeel niet. Beschuldiging van baatzucht alleen van hen, welken het onbekend is, in welke mate zekere soort van arbeid en inspanning het loon in zich zelve aanbiedt. Beschuldiging van eerzucht, — namelijk van die soort van eerzucht, welke bevrediging zoekt in de achting der medeburgers, verdiend en verworven door niet ijver werkzaam te zijn voor de gemeenschappelijke belangen, — *die* beschuldiging zal ons niet grieven; want wij kunnen ieder welgeaard mensch hier naar zijn eigen hart verwijzen; en de andere beschuldiging, die van *onedele* eerzucht, welke alleen zich zelven beoogt en alle middelen ter harer bevrediging geschikt en dienstig acht, *die* beschuldiging zal onze kalmte, onze rust niet storen.

Zie daar nu ten laatste nog iets gezegd over het *ministerieel* worden der *Vlissingsche Courant*. Ook de eenvoudige publicist ontmoet op zijnen weg vaak omstandigheden, in welke hij, hoe ook kiezende, voor sommigen den schijn van veranderlijkheid, van ontrouw aan vroegere beginselen niet kan ontgaan, of wel zijne eigene overtuiging moet ten offer brengen; omstandigheden, in welke hij soms zijns ondanks gedrongen wordt, van zichzelven te spreken.

Hij moet zich dit getroosten met alle anderen, welker bestemming hen niet vergund heeft, geheel ongekend en onopgemerkt, stil en vergeten, doch ook geheel rustig en ongemoeid, den doortogt door dit leven te doen.

Zijne verdediging laat hij aan den tijd; zijnen troost, zijne gerustheid en bemoediging, bij onverdiende miskenning, kan alleen zijn geweten hem verschaffen.

Dat de *Vlissingsche Courant* ooit eene stelselmatige oppositie zou gevoerd hebben, in den zin door de *Goessche Courant* aan die woorden gehecht, zal de Redactie dezer laatste, onzen arbeid van den aanvang af nagaande, bevinden eene vergissing te zijn.

Doch in eenen tijd, waar schier niets anders dan te laken en af te keuren viel, moet het niet verwonderen, dat een schrijver, die naar overtuiging en beginselen te werk gaat, weinig gelegenheid vinden kon, om te prijzen of te verdedigen.

Wij verwijzen overigens, te dezen opzigte, naar ons vorig artikel (*Vlissingsche Courant* van Woensdag den 1 dezer.)

(1) Men kan die in de bijzonderheden aangewezen vinden in de *Vlissingsche Courant* van den 25 December 1842, No. 154.

NIEUWSTIJDINGEN.

POLEN.

VAN DE POOLSCHE GRENZEN, den 24 Januarij. De baron *v. S.*, die bij de Poolsche bank was aangesteld, heeft plotseling de vlugt uit Warschau genomen, zonder dat men zich tot nog toe van zijnen persoon heeft kunnen meester maken. Hij had middel gevonden aan de bank en aan den heer *Steinkoler* 300,000 zilveren roebels te ontvreemden, zijne vrienden door valsche voorwendsels uit te plunderen, en in St. Petersburg 120,000 roebels en in Warschau 200,000 gulden schulden achter te laten.

ENGELAND.

LONDEN, den 30 Januarij. Wij vernemen, dat bij de opening van het Parlement op den 2 Feb. lord *Stanhope* een amendement in het adres zal voorstellen, ten einde het behartigen en verbeteren van den toestand der nijvere klasse in Engeland.

— In onze dagbladen leest men, dat te Tijndrum een geheel huisgezin door de ratten is vergiftigd. Men had de onvoorzigtigheid gehad, op de provisiekamer kruimels brood met arsenicum gemengd te leggen, om zich van de ratten te ontdoen. Deze dieren schijnen dit vergift in het meel te hebben laten vallen, waarvan men eene pudding had gemaakt, door welker gebruik man, vrouw en zes kinderen zijn omgekomen. De dagbladschrijvers willen, dat de apothekers geen arsenicum en andere vergiften meer zullen mogen verkoopen, dewijl de katten voldoende zijn, om ons van de schadelijke ratten te verlossen. Het is reeds het derde huisgezin in Engeland, hetwelk door rattenvergift is omgekomen.

— Men heeft reeds vele voorbeelden van de uitwerking gezien, welke alcohol op het menschelijk ligchaam uitoefent; een nieuw voorbeeld heeft onlangs hier plaats gehad. Eene jonge vrouw werd onlangs in het hospitaal van St. Bartholomeus gebragt, terwijl zij met den dood worstelde, welke ook binnen het half uur na de hevigste pijnen volgde. Na de schouwing van het lijk bevonden de geneesheeren het inwendige geheel verbrand. Alvorens te sterven heeft zij verklaard, dat zij nog voor korten tijd rijk en schoon was; een vriendin had haar smaak in de likeuren doen krijgen. Weldra ging zij zich in de sterke dranken te buiten, leidde een wanordelijk leven en verviel daardoor weldra in armoede. Ook de geneesheeren herkenden haar spoedig voor Mej. N..., bekend door haren rijkdom en schoonheid. Het matigheidsgenootschap zegt in deszelfs jaarboeken, dat van de 1000 personen, die zich aan den drank overgeven, 950 hun leven in ellende en armoede eindigen. Daarenboven verklaren de geneesheeren van hetzelfde genootschap, dat de vrouwen, die zich aan het onmatig gebruik van de sterke dranken overgeven, vooral blootstaan aan kanker en aan waterzucht.

— In Londen is eene nieuwe gevangenis gebouwd, die meer dan een millioen gulden heeft gekost. Zij is ingerigt naar het stelsel van afzondering en bevat 520 cellen, ieder voorzien van een stoel op drie pooten, eene kleine tafel, eene slaapkoets en twee of drie riggels. In de celdeuren is een kijkgat gemaakt waardoor de cipier alles kan opmerken zonder gezien te worden. Behalve het genoemde bevat iedere cel een metalen watervat, dat dagelijks versch gevuld wordt en eene schel om ieder oogenblik hulp te kunnen inroepen. Volstrekte stilte en stilzwijgendheid zijn voorgeschreven. Dagelijks wonen de gevangenen eene godsdienstoefening bij, in eene kapel die zoodanig is ingerigt dat de gedetineerden elkanderen niet kunnen zien. Zij worden voorts in allerlei handwerken onderwezen en gaan ter kerk, zonder dat zij door iemand dan den predikant gezien worden.

— De grootste dagbladen der geheele wereld worden in de Noord-Amerikaansche staten uitgegeven. Met elk jaar worden dezelve reusachtiger en de uitgebreidheid van sommige grenst aan 't ongeloofelijke. Onlangs zijn weder twee nieuwe couranten in 't licht verschenen. De eene is gedrukt op papier van twee Nederl. el lang en anderhalf el breed. In achtten gevouwen heeft dit blad 16 zijden ieder van 12 kolommen met 500 regels op iedere kolom. Dat is echter nog het grootste der bladen niet, want het wordt door een mededinger ter dubbele grootte overtroffen, dat is een blad van vier el lang en drie el breed, tellende 32 zijden, 384 kolommen, 192,000 regels en 9,024,000 letters. Om zich een denkbeeld van de kolossale oppervlakte dezer courant te maken, moet men weten dat ieder nommer zoo veel stof bevat als 30 gewone 8°. boekdeelen; hetzelve komt om de 14 dagen uit, en 30 man zouden werk hebben het in eenen dag door te lezen. In 't mengelwerk vindt men reisbeschrijvingen en romans die drie of vier boekdeelen zouden beslaan; de Ilias en de Odyssea zouden te zamen geen vijf bladzijden uitmaken; vier nommers kunnen al de romans van *Walter Scott* bevatten.

— Heden ontvangen Kaapsche dagbladen behelzen wel geen later nieuws omtrent de geschillen met de Uitgewekenen aan de Oranjerivier, maar echter nog eenige nadere bijzonderheden wegens hetgene de bekende proclamatie van den regter *Menzies* was voorafgegaan. Twee Boeren, met name *Hugo* en *Pretorius*, waren bij het Geregtshof aangeklaagd, wegens het vermoorden van twee Hottentotten en diefstal van kinderen over de grenzen. Uit het verhoor der getuigen bleek, dat de bedoelde Hottentotten in dienst der beschuldigden waren geweest, en met eenige paarden ontvlugt waren, waarop de Boeren hen gevolgd en met hen in gevecht geraakt, hen doodgeschoten hadden. Niet te vreden echter met deze wraak en het herkrijgen van hun eigendom, zouden zij ook kinderen dezer lieden van de moeders afgenomen en medegevoerd hebben. In plaats van al de getuigen te hooren, had de heer *Menzies* al spoedig een einde aan de zaak gemaakt, door de gevangenen, met eene heusche vermaning voor het vervolg, in vrijheid te stellen. Sommige wilden dat de bedreiging der overige Boeren, om hen met geweld te ontzetten, hem tot deze inschikkelijkheid genoopt had.

BELGIE.

GEND, 1 Februarij. Il. Donderdag werd in de *fa-*

bourg du Sas eene menigte Engelsche goederen, welke uit Holland kwamen, in beslag genomen. De zoon van den Burgemeester van Philippine had dezelve willen insmokkelen, onder een vragt aardappelen, waarmede hij over de grenzen kwam. Een douanier, welke hem verdacht hield, volgt hem, en houdt hem bij *du Sas* staande. Terstond vorderde hij aan het bureau van het octrooi hulp om de kar te onderzoeken, waar op men elf balen Engelsch katoen, *tissus*, enz. onder de aardappelen vond. De kar en de goederen werden in beslag genomen, en proces-verbaal tegen den schuldige opgemaakt.

— Uit Kortrijk schrijft men van den 28. Januarij: « Eergisteren is door deze stad eene troep dieren getrokken, bestaande in 3 beeren, een wild zwijn, een wolf, eene wolvin, een stier, twee ezels, twee paarden en 30 Engelsche doggen. De eigenaar, die regelregt met zijne menagerie van Parijs, de hoofdstad der beschaafde wereld, komt, was zeer verwonderd, dat hem hier verboden werd, wilde dieren-gevechten te vertoonen, als onwaardig voor een beschaafd publiek. Hij hoopt gelukkiger in Holland te zijn." (?)

NEDERLANDEN.

'sGRAVENHAGE, den 1. Februarij. In de zitting met gesloten deuren van de Tweede Kamer der Staten-Generaal van heden avond is het ontwerp van wet, houdende goedkeuring van het op den 5. November 1842 tusschen de Nederlandsche en Belgische Gevolmagtigden te 's Gravenhage gesloten verdrag, aangenomen met eene meerderheid van 38 tegen 18 stemmen, en is dat ontwerp aan de Eerste Kamer verzonden.

GEMENGDE BERIGTEN.

Het Journal de la Haye deelde dezer dagen een belangrijk artikel mede over Hollands staatkunde tegenover Duitschland, Belgie en Frankrijk. — Eene ligte aanval van koorts heeft den Prins van Oranje Dingsdag ll. genoodzaakt het bed te houden. — Een Portugesche schooner, met 500 slaven aan boord, is door een Eng. kruiser naar Sierra Leona opgebragt. — In straat Bali bevinden zich ongeveer 70 roovers-vaartuigen. — In de Amsterdamsche Courant leest men het volgende: « De voorstanders van Stedelijke welvaart binnen deze Hoofdstad, welke op 22. December 1841 in de Stads-Courant, breedvoerig hebben bekend gemaakt, hoe vele Handelshuizen er aldaar bestaan, die aan al wat van buiten komt en vreemd is, de voorkeur geven en hunne mede-ingezetenen voorbijgaan, achten het noodig te berigten, dat zij het voornemen hebben, dezen zomer openlijk aan te kondigen al diegenen, welken getoetst moeten worden of zij den naam van Stadgenoot waardig zijn. X. IJ. Z." — Ziet het licht: Hoe men haar Schilder wordt, eene ware geschiedenis, van eenen Shilder die nog leeft, door Conscience — Men wil nu rond den Noord van China, van ouds door Hollanders beproefd.

MENGELINGEN.

Een Engelsch blad deelt eene beschrijving mede van de laatste ontbranding van den Etna, geschreven door een ooggetuige.

PALERMO, 15. December.

Ik ben den vuurberg wezen zien, en zie hier het verhaal van dien uitstap. Wij vertrokken van Palermo langs den weg van Messina, ten half acht ure des morgens, op Maandag den 5 December, en des anderen daags kwamen wij bij het ondergaan der zon te Averno aan, na eenen afstand van 36 à 37 uren afgelegd te hebben. Wij bespeurden de ontbarsting eerst te Averno toen wij van paarden verwisselden. Wij konden reeds zeer goed de ontvlamde steenblokken onderscheiden, welke de vuurberg met verschrikkelijke kracht in menigvuldigheid opwierp; maar, op dien afstand; scheuen zij ons, ondanks hunnen grooten omvang slechts vonken toe. De mond des bergs was omkroond als met een vuurhof, die zich bij tusschenpoozingen gelijk eene onmetelijke luchtbol, opblies; en uit deszelfs toppunt ontschoot een stralen gloed van vlammen, die naar boven als een vuurregen uitbarstte, en langzaam in vlokken, gelijk de sneeuw bij kalmte, op de aarde nederviel. Te midden der vlam ontwaarde men een zwarte, volmaakt geregelde, afgebakende kolom: het was de rook. Wij waren toen op zeven of acht uren afstands van den vuurberg. Niets zou een gedacht kunnen geven van de vreemde, originele schoonheid der bovenste beddingen van den onmetelijken omtrek van rook, welke zich op het toppunt des bergs zamenpakte. Men zoude gezegd hebben, een groot bosch te zien, dat in scherp afgebakende boommassa's, door eene luisterrijke ondergaande zon, met een bloedig rood gekleurd werd. Bij het vallen van den dag ging dat schitterende rood in amarant over, vervolgens in goudgeel, om zich eindelijk in eene verschoten aschkleurige bleekheid uit te dooven, welke verwonderlijk van aanzien, vol was van gezigtbegoochelende verschijnselen.

Bij de eerste stralen der maan, zagen wij, Paterno naderende, dat onze weg over lava-beddingen liep, welke door vroegere ontbrandingen waren veroorzaakt, en weldra was geheel de ons omgevende streek niet dan met lava-blokken bedekt, welke zich soms, ter weerzijde van den weg, tot verscheidene honderd voeten boven den grond verhieven. Maar ras verdween de maan aan den horizon; het eenig licht, dat overbleef, om ons te geleiden, was dat van den vuurberg, die het bij capricieuse tusschenpoozingen van zich afwierp, nu hetzelve tot een groote hoogte boven den kegel uitschietende, dan hetzelfde latende neervallen als een dikke roode massa, welke den Hemel met deszelfs treurige lichtstralen verwde. Wij traden Catana binnen door de poort van Syracusa op Dingsdag avond ten 9 ure, en gingen aanstonds in de herberg de Corona ons middagmaal nemen. Wij hadden moeite ons bedden te verschaffen; het huis en de stad was opgepropt met reizigers, welke nieuwsgierigheid had uitgelokt.

De voormiddag van den volgenden dag werd besteed aan toebereidselen, en het was reeds middag toen wij ondernamen den berg te beklimmen. Wij gingen uit door de poort Etna, en den weg van Nicolosi volgende, ontmoeten wij op een vierde mijl afstands, de twee obelisken, welke ter gedachtenis der uitbarsting van het jaar 1669 waren opgerigt, wanneer de stad Catana door dezelve verwoest was geworden. Wij doorliepen eene streek, welke geheel met lava bedekt was; maar waarop toch, als in eenen tuin, appel-peer- kers- amandel- en vijgenboomen, en wijnstokken groeiden. De eerste plant, welke op de lava groeit, nadat zij koud is geworden, is de brem, waarvan men bezems vervaardigt, en na dezen de *opuntia* (vijgenboom van Indie, of cactus.) Dezen zeer gemakkelijken weg volgende, kwamen wij in twee uren tijds te Zafferano, het punt onzer bestemming, aan. Daar genoten wij een heerlijk gezigt; ten Oosten de bergen van Calabrië, in het midden Roormina met deszelfs stout en pittoresk voorgebergte, en beneden den vruchtbaren grond van den Etna, welken wij bestegen hadden tot op het punt, waar men niets meer dan bosschen ontmoet; achter ons was de bevallige stad Catana, welke de berg Rossi, als eene reusachtige toren, beheerscht; Nicolous op de helling des bergs, en verder de Hybla met het voorgebergte dat de haven van Augusta vormt. Ons pad was sints Catana niets dan een schoone tuin, ontloken te midden der uitgedoofde vuurbergen, wier groote kegels bedekt waren met wijnranken, en bladerlooze hazelaren, en ons den herfst van Engeland herinnerden door den mistigen toestand des dampkrings, die ons geen schoon weder gedurende den volgende nacht voorspelde. Wij kwamen ten vier uren te Zafferano aan, en stapten af in eene hote, dat door zekere ANNA ROSA gehouden werd. Wij bevonden het voor eene Siciliaansche herberg, beter en properder, dan wij hadden durven hopen. Wij middagmaalden met hetgene wij hadden medegebragt, want men kon ons in het huis niets geven, dan vruchten en rooden slappen wijn, welke in het land gewonnen werd. Wij huurden voor acht dagen gidsen en muilezels; dezen voor 3 fr. 50 c. de muilezel, genen voor 2 fr. 50 c. de man. Het weder scheen ongunstig, dikke mistwolken, wezenlijke Schotsche nevelen, drukten zwaar op de zijden des bergs, en de berigten der gidsen waren weinig geruststellend. Daar wij evenwel daar, gekomen waren, om den berg te beklimmen, besloten wij niet minder de zaak te ondernemen, en vertrokken gevolglijk bij de eerste schaduwen van den nacht.

Wij hadden bij het uitgaan van Zafferano vooreerst eene groote vlakte van lava over te stappen; ons pad volgde de bedding van een fiumara-stroom, over welker steenen onze muilezels bijna bij iederen stap struikelden en vielen. Van daar togen wij een bosch in, waarin wij verscheidene kudden van geiten en schapen ontmoetteden, welke de herders tegen den naderenden nacht naar Zafferano terug begeleiden. Wij hoorden de honden rond om ons huilen; maar de mist was te dik, dan dat wij iets zouden hebben kunnen zien. Na eenen vervelenden togt van een half uur, kwamen wij in het midden van eenen diepen hollen weg, welke afgesloten was door eene steile rots, welke onbeklimbaar scheen. Daar rustteden onze gidsen een oogenblik, en waarschuwden ons, alvorens den weg te vervolgen, ons goed aan de manen der muilezels vast te houden. Twee of drie met stroo opgevulde zakken strekten ons tot zadel, en eene koord, bij wijze van halster om den hals geslagen, was ons eenige teugel. Aan gebit en stijgbeugels was niet te denken. De helling van den berg was te dier plaatse zoo steil, dat wij op den hals onzer dieren moesten voor over bukken, en zorgen dat wij de manen niet loslieten, om niet achter over te vallen. Wij beproefde de bestijging en bevolen ons aan God. Met veel moeite op het toppunt gekomen, hadden wij ter linkerzijde eenen schrikwekkenden afgrond, waar langs slechts een eng pad liep, dat ten hoogste genoemen geschikt was voor den doortogt van geiten. De minste misstap zoude ons in de golf hebben doen storten, welke zich onder onze voeten uitstrekte, welker diepte, evenzeer als de baai van Portugal, onpeilbaar is.

Wij kwamen, na gedurende een half uur eenen verdrietelijken weg afgelegd te hebben, te Porticella, aan den voet der piek van Comisci, welke wij voornemens waren te beklimmen. De gidsen deden ons alstoen opmerken, dat de lucht zich ophelderde. De maan begon van achter eene digte wolk te voorschijn te treden, de starren schitterden achtervolgelijk door het vloers des nevels heen, en in de lucht ontwikkelde zich een uitgestrekt veld van licht, dat voortgebragt werd door de terugkaatsing der lava. Dat lichtstralend veld scheen zich uit te breiden en schitterende te worden, naar gelang wij naderden, tot dat wij eindelijk, den berg omwandelden, die den vuurgloed voor ons oog verborgen had, en dezelve zich op eens in al zijnen luister vertoonde. Wij waren 4,500 voeten boven de oppervlakte der zee en ten hoogste slechts 2 uren van den mond des vuurspuwenden bergs. Hij braakte vlammen en gloeijende steenen tot op eene verwonderlijke hoogte; het was als eene onmetelijke bundel van vuurpijlen, welk op het toppunt in reusachtige brokken uit een barstte. Diegenen welke aan onze zijde vielen trokken bijzonder onze aandacht. De lava vloeide aan dien kant niet, en de gloeijende steenen deden, terwijl zij in de sombere en donkere zijde des bergs vielen, ongeloofelijke optische uitwerkselen plaats grijpen. Wanneer zij op den sneeuw vielen, verlichtteden zij dien met een rooden gloed; en ieder vuurbol zich in denzelven verdiepende, veroorzaakte een schrikkend geschuifel, met eene witte rookwolk. Van het toppunt des kraters wanneer hij scheen te rusten, daalde langzaam eene dikke massa van rook; deszelfs hoogste beddingen, helderder welligt dan de basis, waren verlicht als door duizenden van toortsen, welke onderaardsche kluwen bewogen, tot dat de uitbarsting op nieuw en krachtiger aanvangende, de dikke wolk weg blies, om slechts derzelver vuurvloed, en vlammende stralen en gloeijende rotsblokken, welke hij met duizenden uitbraakte, te vertoonen. « Ziedaar de mond der « hel" riepen onze gidsen.

Wanneer de vlammen minder levendig waren, zagen wij, onder den krater, eenige honderde stappen beneden het toppunt des kegels, eenen vloed van rook vlieten, minder dik, dan op de kruin des kraters, maar bijna zoo wit als de sneeuw. Aan het uiteinde dier rookkolom, ontschoot de lava, gelijk aan een vloed van vuur, en hoe hooger wij de piek van Comisci bestegen, hoe meer wij dien vloed zagen aangroeijen. Nadat wij gedurende anderhalf uur hadden opgeklommen, bereikten wij eenen platten grond van een vierkanten mijl, op denwelken brem groeide, de eenigste plant welke op die hoogte leeft. Onze gidsen lieten ons daar stilhouden, onder voorwendsel, dat het gevaarlijk zijn zoude verder te gaan, en wij gaven ons des te bereidvaardiger aan hun verlangen over, daar wij van de plaats, welke wij bereikt hadden, geheel den krater, en geheel den loop der lava, van af haren oorsprong tot op het punt, waarheen zij toen voorgespoeld was, volmaakt zien konden. De krater, gezien van waar wij stonden, scheen eene onmetelijke kom, vervuld met smeltende metalen, overvloeijende in vuurcassaden, die zich in verscheidene armen splitsende, wanneer wij eene dier groote bergmasse's ontmoeten, zoo kronkelend zijn in haren capricieusen loop, dat hare lange vuurstralen, na misschien eenen weg van drie tot vier uren afgelegd te hebben, nog naauwelijks een half uur afstands van het punt verwijderd zijn, van waar zij ontsproten. Toen ook begonnen wij met iederen schok des bergs, deszelfs verschrikkelijke ontploffingen te bemerken. Het was vooreerst een dof geraas, gelijk aan dat eener woedende zee, welke zich tegen eene rotsachtige kust breekt; vervolgens klom hetzelve, steeg het op, tot dat het meer ijzingwekkend dan de donder uitbarstte. Het was als een onmeetbaar geschreeuw, dat uit de ingewanden der aarde opkomende, op deszelfs oppervlakte orkaan werd. In het wonderbaar veld van gloeijend licht, dat den krater omstraalde, hadden wij in het eerst niet opgemerkt, dat de lava niet voortstroomde door een onstuimig overvloeijen, maar dat zij vlugte door eene opening, welke misschien drie honderd voeten beneden het toppunt gevormd was. Eerst, als een stroom, met geweld naar buiten stortende, verdeelde zij zich vervolgens in schitterende lijnen over den sneeuw, gelijk de stralen des bliksems door den Hemel, alvorens zich eindelijk in eenen vloed te vereenigen, die onzeker en traag voortspoelt. Een tweede stroom, uit eene andere scheuring dringende, daalde nog statiglijker de zijden des kegels af, zich niet verdeelende, maar als eene rivier van vuur over eene uitgestrektheid van twee mijlen door den sneeuw voortwandelende, tot dat zij, op eene onmetelijke rots stuitende, welke over eene diepte hing, zich, gelijk de Rijn te Schaffhausen in twee verdeelde, en aldus in twee vuurcassaden in de diepte afdaalde en verdween.

Toen de eerste ontroering, welke dit schouwtooneel van verheven afschrik veroorzaakt had, begon te verdwijnen, deed zich eene doordringende koude gevoelen. Onze voeten waren koud als marmer; de omloop des bloeds scheen gestremd, en toen wij van onze muilezels afstegen, hadden wij moeite om te kunnen blijven staan. Wij waren naauwelijks eenige honderde voeten van de streek verwijderd, waar eeuwige sneeuw huisvest, en de wind, hoezeer hij gelukkig niet hevig was, sneed ons het aangezigt als een scheermes, joeg ons gesmolten sneeuw in de oogen, en bevroor neus en ooren. Wij lachten evenwel over al onze ellenden, over onze verstijfde voeten, onze bevroren neuzen, over onze beonderen, afgeschokt door den togt, welken wij zonder zadels, en door wegen, waar de muilezels ieder oogenblik nedervielen, hadden afgelegd, zonder nog in aanmerking te nemen, dat wij 38 uren per post hadden gereisd, in een ellendig rijtuig van het land, het eenige dat wij ons hadden kunnen bezorgen.

De ladder der Barmhartigheid.

(NAAR MAIMONIDES.)

Armen en rijken ontmoeten elkaêr;
de Heer heeft ze beide gemaakt.

SALOMO.

Er zijn acht trappen van barmhartigheid.

De eerste en laagste is, wanneer men geeft, doch met tegenzin of ongaarne. De gift komt alsdan uit de *hand*, niet uit het *hart*.

De tweede bestaat hierin dat men gewillig geeft, maar niet in evenredigheid tot de behoeften van den lijdende.

De derde schrede is die dat men gewillig en naar de behoeften wel doet, doch eerst wanneer men daarom gevraagd wordt.

Op de vierde wordt gewillig en in evenredigheid der behoeften, zelfs ongevraagd gegeven, maar men doet zulks den armen in de handen en wekt bij hen *het pijnlijk gevoel van schaamte op*.

De vijfde schrede heeft dit eigenaardige dat men derwijze aalmoezen geeft, dat de hulpbehoevende de gift ontvangt en zijnen weldoener kent, zonder dat deze weet wien hij wel gedaan heeft.

Nog hooger stijgt de zesde schrede. Daar kennen de ontvangers onze gift, maar zij kennen *ons* niet.

De zevende trede bezit nog meer verdiensten. Op dezelve toont men barmhartigheid op eene wijze dat de weldoener de lieden niet kent, welke hij redt, en deze ook van hunne weldoeners niets weten.

De achtste en verdienstelijkste schrede van alle evenwel is de barmhartigheid vooruit te oefenen, zoodat zij de armoede voorkome en inzonderheid den broeder die ons voor de tweede maal aanspreekt, in staat te stellen zich een eerzaam onderhoud te kunnen verschaffen: en hierop doelt de schrift, wanneer zij zegt: « wanneer uw broeder verarmt en nevens u wankelt, zoo zult gij hem ondersteunen." — Dit is de hoogste sport van barmhartigheid en de top van haren gulden ladder. X. X.

ADVERTENTIEN.

ZEETIJDINGEN.

VLISSINGEN, den 4 Februarij. Sedert den 2 dezer zijn alhier ter reede gekomen.

Voor Antwerpen bestemd:

Marija Jane, Sam Flitner, New-York, katoen.

ZIERIKZEE, den 30. Januarij. Heden morgen is op den Banjaard verongelukt het Engelsche brikschip Beer Wingyett, kapitein W. Mason, van London naar Rotterdam bestemd, en geladen met rum, wijn en verdere stukgoederen. De equipagie, bestaande uit 7 man, heeft zich met de barkas gered, die door kapitein B. Hann, voerende de schooner Defiance, is opgenomen en te Brouwershaven aangebragt. Van schip en lading zal waarschijnlijk niets kunnen geborgen worden.

Te Vlissingen, bij A. W. VAN BIEREN.